

Debreczeny György

nincs rá szükségem

nincs rá szükségem hogy ismerjeteK
a torinói állatorvosi lovak
már a spájzban vannak
pedig a szalámikkal kolbászokkal
nem tudom kifejezni azt amit szeretnék

vajon a kolbász volt előbb vagy a disznó?
nem tudom mellé beszélni a combot
rántott bordává a tokaszalonnát
de kivéreztettétek rendesen
kár lenne itt mellébeszélni

minden napomat lefotózom
még akkor is ha koraszülött
lányok jönnek meg versek
összedörzsölődik két szem kockacukor
és abból lesz a földrengésfény

már csak a kép létezik a keresőben
magányos dolog a fotózás
hisz két ember nem tud
olyan jól elbújni a gép mögött
a kartársak a kortársak portréi mögött

hogy ismerjeteK arra nincs szükségem
ezer dologra kell egyszerre figyelnem
amíg a spájzban megpihennek a múzsák
torinói állatorvosi lovakon
a kortársak belovagolnak a spájzba

a torinói lovakon torinói lepel
halszálka-mintásan szótt lenvászon anyag
olyan ember fényképészeti negatív képe
akit valószínűleg a keresztre feszítéssel
egyező módon megkínóztak

láthatók rajta vérfoltok víznyomok
égési sérülések
hiszen tűzvész is pusztította
ki kell tűnni valami egyedi
kivérzéssel vagy kínhalállal itt

vagyok népviseleti költő
ködmönöm elején két sor rézpityke
és egy sor gomb van
viselem magamon a verset
mert nagy a nyomor ott ahonnan jövök

háttal a tengernek

a tengerrel most nem tudom mi van
háttal ülök neki a metrón
nem látom a tenger elhunyt szemét
úszik a tengerben a sok szemét
fejemben ketyeg a metronóm
nem tudom a tengerrel most mi van

számolt-e itt valaki hallgatag
vagónokat műanyag flakónokat
megszámolta-e itt valaki
a filmszalagokat
az asszony bőre alatt
most nem tudom a tengerrel mi van

nem most tudom a tengerrel mi van
édes a vize és magyar
de nem tudom most füröden
heges bőrömet miért fürdetem
itt hol színházat nemzett a nemzet
háttal ül és csendesen morog a tenger

de ezt én most még nem tudom
nem most tudom a tengerrel mi nincs

Kis Pál István

... a pünkösdi földre szállás...

Az ünneplő térre viharos szél támad,
ötven napja nem fújt ekkora erővel.

A kínai árusok, vakmerő kufárok,
óvnák azt az árut, el mégse mozdulnak.
A tömeg ámuldozva kémleli az eget,
felhő híján zápornak sincs jele,
nemhogy égiháborúnak.

Vajon kinek söpör ilyen furcsa hévvel,
kinek tűnt fel, hogy e bővli világ
lassan már egy szemétdombról ér fel?

A flakonok s a dobozok versengve gurulnak,
velük tart egy keszkekusza madzagördögszekér,
itt szalvétaraj repül, ott reklámszatyor szárnyal,
a vásárt, mint a kidőlt kukát, szerteszórja a szél.

*Micsoda szerencse, dörmögi az utcaseprő,
ha így fúj, még marad időm néhány laza fröccsre!*

...

*Az Üdvözítő Kft. – bögik a hangszórók –
bio-féregirtást kínál... öröklétre szólót...*

Az ügyfélszolgálaton már hét nyelven beszélnek,
azt hirdetik, szerződj, légy a kiválasztott,
s nyoma se lesz vágyadban a bűnnek,
kisöpri majd onnan a szél
emlékét is, mint egy régi vackot...

Sokan szerződtek már, de sok van, aki még nem;
Háromezret beszervezni, nagy munka lesz, kérem...

...

A kínai árusok rejtélyes mosollyal
(hajbókolva hozzá egy sort)
kínálják az árut egyre.
Ünnepecke ez teneked!
Széllészöprész-ünnepecke!
Venni hozzá jó kompresszor,
olcó az ár, van most ünnep leengedve!

...

A város szélén végül elül. Lám, a szél is fárad!
Ha volna teste, befalna most néhány csirkeszárnyat...